

[Pia Kjærsgaard]

tier og derefter forelægge Fremskridtspartiet resultatet som en urokkelig kendsgerning. Vi vil gerne være med til at stemme ikkesocialistiske forslag igennem i folketingsalen, men vi kræver altså den indflydelse, der står i rimeligt forhold til vores stemmetal.

Vi vil gerne stadig væk have gennemført reelle skattelettelser – ikke det, som KV-regeringen præsterer med nye udgifter til erhvervslivet med deraf følgende svækket konkurrenceevne og stigende arbejdsløshed.

Der er ærlig talt ikke meget at prale af, når regeringen foreslår afgiftslettelser på grænsehandelstunge varer for et beløb på kun 1 mia. kr. Om mindre end 2 år står Danmark i EF's indre marked, og det virker, som om regeringen endnu ikke har opdaget det. Der skal helt andre og stærke initiativer til, og disse initiativer vil betyde enten gigantiske besparelser i den offentlige sektor – hvad Fremskridtspartiet vil hilse meget velkommen – eller også skatteforhøjelser, og det bliver uden Fremskridtspartiet.

Skal jeg være helt ærlig, så er jeg bange for, at det i stedet bliver indkomstkatten, som får endnu et tryk opad. Fremskridtspartiet foreslår derfor til en start, at regeringen tager initiativ til, at kun 20.000 af de ca. 50.000 arbejdspladser, der årligt bliver ledige ved naturlig afgang i den offentlige sektor, besættes; dermed vil der uden at fyre en eneste offentligt ansat årligt kunne skæres ca. 30.000 arbejdspladser væk.

Inden valget var skattelettelser den store åbenbaring, og såvel regeringen som Socialdemokratiet lovede befolkningen, at det uanstændigt høje skattetryk ville blive formindsket. Og hvordan ser det så ud, når valget er overstået? Ja, vi har allerede hørt heroppefra, hvordan politikerne glemmer deres løfter efter en valgkamp; det er ærlig talt sørgeligt.

Regeringen har talt dydet, at man ønsker at fortsætte privatiseringerne, men hvis regeringen ønsker at privatisere sammen med Fremskridtspartiet – og det er jo noget, som Fremskridtspartiet meget gerne medvirker til – mens blot derefter ønsker at give pengene ud sammen med Socialdemokratiet, så bliver vi altså nødt til at sige stop. Privatiseringsniveauet må anstændigvis bruges til at betale af på vores uhyggelige gæld og ikke til at øge de offentlige budgetter.

Regeringen taler meget om at fastholde det udgiftspolitiske måltal i staten. Det er altså no-

get af en falsk varebetegnelse, når man kun opnår denne balance gennem at tage forskellige hel- og halvoftentlige aktiviteter ud af regnskabet. Med over 900.000 personer ansat i den offentlige sektor – ca. 22 pct. af den voksne befolkning over 17 år er beskæftiget helt eller delvis i den offentlige sektor – og dertil omkring 43 pct. af den voksne befolkning, som modtager overførselsindkomster, siger det sig selv, at det bliver utrolig svært at vende billedet.

Der skal virkelig, som det så populært er sagt, nye boller på suppen for at finde ud af, hvordan vi får dansk økonomi til at hænge sammen. Det er i det hele taget det helt store danske paradoksproblem, at to tredjedele af befolkningen, den offentlige sektor og overførselsindkomstmotagerne, skal forsørges af den sidste tredjedel, den private sektor. Det er sandsynligvis derfor, at de øvrige partier ikke tør og derfor undlader at foretage de besparelser på den offentlige sektor, som er så nødvendige.

Det nytter altså ikke noget, at partierne heroppefra også i dag siger, at den offentlige sektor har den størrelse, som en offentlig sektor i Danmark skal have. Vi bliver ganske enkelt nødt til at se på, at også den borgerlige regering faktisk har forøget antallet af offentligt ansatte ganske betydeligt, siden den borgerlige regering tiltrådte – naturligvis med Socialdemokratiets velsignelse, men det er urimeligt, at den borgerlige regering stadig væk fortsætter med at føre socialdemokratisk politik.

Hvor ofte har borgerne ikke hørt politikerne – og også her de borgerlige politikere – sige, at danskerne må lære at sætte tæring efter næring? Det er sådan et godt, man kan sige lidt gammeldags begreb, som desværre ikke alt for mange efterlever; men det er et godt og sundt princip. De ord er jo sagt til hudløshed, men desværre – og det er virkelig beklageligt – taler såvel finansministeren som statsministeren altid kun om det private forbrug. Det er det forbrug, som regeringen ønsker at indskrænke, det er det forbrug, som den borgerlige regering har set sig godt sur på, og det er altså urimeligt. Det er ikke det offentlige forbrug, der bliver talt så meget om. Det er igen, at man vil gå ind og båndlægge midlerne hos borgerne, at man vil beskære det private forbrug, og det synes vi i Fremskridtspartiet er urimeligt.

Sandheden er jo, at der ville være plads til et langt, langt højere privatforbrug, hvis ikke pen-